

גִּיטְנֵי אֱלֹהִים

(קִרְבָּן וּמִקְדָּה)

מאת

רַב־יְהוֹרָאֵה מֵאֲנֹרֵי

הָיָה תְּנוּמֵי פְּרוּזִים מֵתוֹךְ
הַמִּקְדָּה הַבְּנֵלִי מֵתְרַנְּמִים
לְאֲנָלִית עַל־יְדֵי הַמַּחֲבֵר
עֵשֶׂה וּמֵאֲנָלִית לְעֵבְרִית

עֲלִירֵי

יִזְד פֶּרִישְׁמֵאן

א.

עשיתי בלי אחריתי, כי כן היה חסאדי. תריק את-הבלי הרצוץ הזה
בפעם בפעם ותמלאנו תמיד חיים חדשים.
את-החליל הדל הזה העשוי אנמון נשאת על-נבכות ועל-עמקים
וחללת בו ננינות אשר לנצח חדשות.
ספני סנע נדיד אשר חני-עד לו נהר לבי הנקסן בעליצותו
סגבולותיו וימן ניב לאשר מלה אין לו.
נזלו מתנודיך באסם מרה על-כפות ידי הצרות. דודת-על-הרדות
חולמים ואתה עוד יוצקן עלי ועוד מקום בי להן באין מק.

ב.

בי תצוני לשיר ארמה בי לבי כי ישבר מנאון. או אביס אל-סניד
ועיני המלאנה דמעות.
כל-הנקשה וכל הנעקש בחי ותערב בי והיה לומר אחת-ערבה.
או יפרש שיר תהלתי את-בנסיו בצפור עליזה המעוססת על-פני ים.
ידעתי בי שירי היה לד לרצון. ידעתי כי רק בזאת אבא לסניד :
בהיותי למשורר.
אפרשה כנף שירי ער-המקום אשר אי-כל, אנע בקצה בעקב בנלד
אשר לא קניתי מעולם להניע אליה.
שכור נילת שירי שכחתי נמשי ואקרא רע לאשר ארון לי.

ג.

לא ידעתי, ארני, איכה תשיר. אך מאזי אנכי אליך בחרדת הממה.
אור ננינהד האיר את-הארץ. שטפה נשמת ומירחך משמים ועד
שמים וזרם שירך הקרוש הרם כל חתחתי אכן וישתפך מהם והלאה.

כמה לבי להתחבר אל שירך - אך לשוא יגיעית קולי. דבר
תמצתי - אך אין לדבר מכוא אל השירה; או שועתי בצר לי. אוי לי,
אלני, כי לכדת לבי ברשתות ננינתך אשר אין להן קץ!

ד.

הוי תני תני! מי יתנני תמיד ושמרתי בשרי למען יטהר, כי ידעתי
אשר רוח מנעך שוכן עליצרי בלם.
מי יתנני תמיד ושמרתי מחשבותי מפלפוב, כי ידעתי כי אתה
האמת אשר הצת בקרב רוחי אתנני תבונתי.
מי יתנני תמיד וגרשתי כלירע מקרב לבי ושמרתי אהבתי בסרחיה,
כי ידעתי כי אתה בוננת בסאך בסתר ארון לבי.
וזה יהיה ראש דרבי: אשר אמצא אותך בכל מפעלי. כי ידעתי
כי אתה הוא המאורני כח למען אפעל.

ה.

עשה עמי חסד רק רגע אחד: תנני ואשב על ירך ואתפצל ירי
אשלים אתריכון.
כי ארחק מאור שניך לא ידע לבי פרנעה או שלחה. או נהסך לי
מפעלי לעמל אין קץ בים עמל באין נבול.
הנה עלה הפיוץ בחלוני בנכאיו ובתאניותיו - והדברים תהימה:
המית שירן בשדה חדש בענין.
הנה באה העת כי אשב עמך פנים אלפנים ואומר אתשיר חקבת
החיים בעתרת הפרנעה הזאת.

ו.

קטף לך אתהפרח הקמן הזה וקתנו לך, אלימאחר. יראתי פן
יבל ויפל אליהעפר.

ואסימקום איךלו בעטרותך, אל תחמל על-גמל כסיד; כבדנו נא
ושלח ידך אליו וקטפתו. וראתי כי בטרם שים לב ועביר היום ועת
הקרבן תחלה.
ואם זכעו איננו עמק ואם ריחו עינינו רך, אל תחמל מקחתו; שים
לבך אל-הפרח וקטפתו בעור מועד.

ז.

שיר התנצל אחזקרו סעליה אל לשירי תפארת לבוש וסכלול.
מן ישחיתו המכלולים את-דבריתי עמד ופן ופרצו ביני וביך ופן ישבית
שאונם את-דממת שיהך.
מפניך תמוג בתרפה נאות המשורר כי. הוי משוררי ואלני, ראה הנה
ישבתי לרגליך. תנני נא ואכונן חיי, והיו חיי נכונים וישירים כחליל האנמון
אשר תסלאני ומרה.

ח.

אל לילך לבש בגדי מלכות ולא יעניר שרשרת לצוארו, פן יחדלו
כלי שעשעו למצא חן בעיניו. לבושיו והיו לו למפנע על-קל סדרך רגל.
כי וירא תמיד פן ישחיתם או יטנשם, ונוהר כל-היום מפני תכל ותרד
תמיד למוש ממקומי.
לא טובים, אם, קשרי פארה, על-מנעם אותו מברכת עפר
הארמה ועל-נולם מפניו משפטו לבא אל-התפארת הגדולה אשר לחני
אדם סביב.

ט.

הוי פתי, כי תאמר להנשא על-כהסיד אשר לך אתה! הוי עני, כי
תאמר לשאל נדבה על-פתהך אשר לך אתה!
גל יהבך על-יך אשר כח לו לשאת כל-משא, ואתה אל-תבט סאתריך
ואל יצר לך.
תפצת לכבות ברנע אחר את-דאור המנורה אשר נקעה אליו רוח אפו.
הטאת היא, אל-תנע בידים סמאות במתנותיך אשר נתנו לך. בקצה ויהיה
לו לרצון אשר תשים לו האהבה המהורה.

פה הרום לרנליך : ינחו נא כפות רנליך באשר-שם העניים והששלים
והאובדים.

כי אמרתי להשתחות אליך, לא הגע ברבי ערה-מעמקים אשר שם
ינוחו כפות רנליך עם-העניים והששלים והאובדים.

לא יקרב לנצח נאון למקום-שם תהלך בלבוש ענותך עם-העניים
והששלים והאובדים.

לא יובל לבי לנצח למצא נתיב למקום-שם התחברת עם-הרלי
תגר עם-העניים והששלים והאובדים.

יא.

מנע פיך מזמרה ומתחנה וחבל מהקציר לכונה. אל-מי אתה מתפלל
פה בפנה החשכה והעוזה אשר בהיכל הזה עבד-הלמים הסגרות? פקח
עיניך והבט: אין אלהיך לסניף!

הנה שם הוא באשר התרש חרש את-האדמה הקשה והחוצב מנפץ
אבנים. עמם היא בשרב ובמטרות על ובגרו כבד מאבקי פשם אדרת קדשך
וצא כמהו אליה-שרה ואל העמר.

למה תאמר נאלה? איה הנאלה הזאת למען תמצאנה? הנה העמים
אלהים בשמחה את-על הבריאה עלי-נפשו ואלינו נקשר לנצח.

הנער מהינונתיך ועוב פרחיך ואח-קטרת לבונתיך! מהלך ירא פי
יהסכו לבושיך לבלתי סחכות? לד לקראתו ועשה עמו יהדו את עבדתך
בזעת אפיך.

יב.

עת נדורי ארבה וררבי ארך.
עליתי במרפכת ניצוק האור הראשון, כוננתי ררבי בין-שמימות
עולמות ואת-שרשי רנלי ענבתי אתרי בין-בבקים ומזרות.

מבל-נתיב רחוק הנתיב הזה - וקרוב הוא אליך, הרך תתמתים היא -
ובה נבא עד לקצה הנבול אשר לזמדה השהרה.

על-כף דלת נכריה יתרפק ההלך עדי-בא אלי-הלתו ובין-קל
העולמות הקיצונים-עבר, עדי-גיע באחריתו אלי-הקדש פנימה.

עיני תעו אנה ואנה ער־סנרתני אותן וער־אמרתי : מה אתה ?
ושאלתי וקריאתי אשר שאלתי ואשר קראתי , איה אתה ? הן נמוג
באלפי ורמי דפעות ושפסו מלא חבל במבול אמרתי : הגני !

יג.

השיר אשר אמרתי לשיר לא הושר עדיהיום הזה.
את־מי בליתי בזה אשר כוננתי ושכתי וכוננתי את־מיתרי כלי שירי.
הקולות לא הקבילו, המלים לא התאימו, ורק ענות מאות מלאה
את־לבי.

בחיץ לא פתח, ורק הרוח התפסח בו.
לא ראיתי את־פניו, לא האזנתי את־קולו, ורק את־פני רגליו שמעתי
בחיץ לפני ביתי.

עבר עלי בל־היום מדי הכיני מכון לו בביתי, ורק המנורה לא האירה
לקצבור קדם פניו בביתי.

כל היום קויתי כי יגער יחרו, ועדיהיום הזה לא נועדתי שיר.

יד.

רבות משאלותי וקולי קמו, אך אתה המצילני תמיד; כי בעוד
השיבות תמיד פני—וזה חסדך הגדול רקם בכלימי חיי.

רצוי תעשני מיום אל־יום למתנותיך הטהרות והנדלות אשר נתת לי
ואני לא שאלתי: את־השמים האלה ואת־האור, את־בשרי זה ואת־החיים
ואת־הנשמה— והצלתי מן־הרעה לשאל באין מדה.

לרנעים תערג נפשי באין כח, לרנעים אתעורר ואשתער ואת־כל־
גבולי אתפוש— אך אתה באין תמלה תסתתר מפני.

רצוי לך תעשני מיום אל־יום אשר אוכל לקדם פניך בליל, כי לואת
תשיב פני בגל־יום תמיד ומצילני מן־הרעה לשאל משאלות בלות ולא נאמנות.

טו.

הגני מה למען אושר לך, קרן פנה לי בדיכל תרשד.
אין לי עבודה בעולמך, ורק באפס תכלית משתפכים חיי בקולות
באפס תכלית.

בבא המוער לעבורת קרשד קרסמת אסל היכלד פחצות הלילה, או
צוני נא אלהי ואדוני ואעמד לפניך לומר.
בפקר בהשמע קיל-נבל הזהב על-כנפי הרות, או בקדני נא וקרא
אותי אליך.

מז.

נקראתי לבא אליהם השלם הזה - או היותי לברכה לכלימי
חיי. עיני ראו ואני שמעו.
וזה היה חלקי אשר עלה בנורלי: אשר אפלט לעת החג הזה על-
פי כלי שירי - או ומרתי ככל-אשר יכלתי.
ועתה הנה אשאל: הבא באה העת אשר אבוא לראות פניך ולתת
לך דומם את-ברכת שלומי?

יז.

ואני אצפה אלי-חכדד אשר: כל אוכל לתת נפשי ביהדי. רק זאת
אשמתי וזאת הטאתי בי אחרתי באר.
הנה אנשים באים עם-הקויתיהם ותורותיהם לאסרני בהן היסב,
ואני אתפלס כצעם בסעם מידם, ורק אצפה אלי-חכדד אשר: כל אוכל לתת
נפשי ביהדי.
ובני האדם נחרים בי וזה אשר יקראו לי רפה ידים - ואני ידעתי כי
צדקו כי נחרו בי ככה.
הנה חלף יום השוק והמלאכה שבתה. ואלה אשר להגם קראוני
הלכו לדרךם בהרי-את. ואני רק אצפה אלי-חכדד אשר: כל אוכל לתת
נפשי ביהדי.

יח.

עבים על-עבים נערכים והארץ תחשד. אוי לי סחבר עיני, למה
תתנני לחכות נלמוד מחוץ לדלת?
בעת העבודה בצדרי יום הנני עם-העם, אך בקדר היום פהיזתי
נלמוד עיני נשואות רק אליך.
אם לא תראני את-מראיך ואם תרחק ממני באר, לא ארע מה עלי
לעשות בעת הסיפה הארבה הזאת.

אביס לשמים בקררים מרחוק ואשתומם ולפי בי תעה ובכה עם-
הרוח הבכה.

י.ט.

אם תחריש, או אמלא לבי בדמיהך ואצפה לך, על-משמרת
אעמר וכמו ליל ככבים אארב דומם לראש אשמרת ואם ראשי בענה.
הנה בקר ובא לנכון, החשך וחלוח, וקולך יתד ארצה במשך וזה
מבער לשמים.
ודבריוך ינשאו על-בנמי זמרה מכל-קון אשר לצפרי וגינותיך
תפרינה מכל-פרח אשר בנערות-שדרי.

ב.

אוי לי כי ביום אשר צץ הלום תעה לבי למרחוק ועיני לא ראו. סלי
גשאר ריק והפרח צץ באי-דשם אלי-לב.
ורק לרנעים אחוני יגון פהאם ואשתער משנתי ואחוש והנה שארית
מתוקה אשר לרית זר באה מן-הדרום על-בנמי הרוח.
והשתק התעה הנה מלא לבי יגון תאות ויש כי רמיתי אשר נשמת
הפוך הפערת היא המבקשת לה תקומה.
ואני רק ואז ידעתי כי קרובה היתה לי וכי כי היקה וכי השתק
ההוא צץ ופרח במעבקי לבי.

כ.א.

כא לי המער לצאת להתר בסירתתי. אוי לי, מה-ארבה ומה-קברה
העת על-פני התוף!
האביב נתן את-פריה ונקשיחם. ואני הנני יושב פה עם-פריחים
נובלים אשר אי-דכם חשך ונבשי בי מעני.
דכני הים ועפים ועל-שפת המשעול הקדר עפים העלים הצהבים
ונמלים.
מה-רבה השממה הקפאח פה! האין לכך חש צליל קול שופם עם-
הד ומרה רחוקה שושף אליך מעבר החוף השני?

כב.

במאפל צללים במטרות תמוז אתה מהלך בצעדי סתה, דומם כמו לילה, ומתחמק מעין פלא-רב.

בקר סגרת את-עיניך ורוח המזרח הסער קרא לך בבית ואתה לא שמת לב, ויהי צעיק עב פרוש על-תכלת השמים הערים נצח.

השכיחו היערות קול זמרתם ונרלחות פליהבתים נקנרו. רק אתה היית ההלך האחר אשר נשארת ברחוב השומם הזה. הוי רעי האחר, ראש פלימתפדי, שערי ביתי פתוחים לך - אל-נא תדד סזה בתלום חיון לילה.

כג.

הבחונץ אתה, רעי, בליל-סערה זה ואתה בדרך לבקש אהבה? - הנה מתנפחים השמים והיו כבלי תקנה.

לא ישנתי הלילה, רעי. אחיהדלת פתחתי מרנע אל-רנע והבטתי לתוך החשכה.

לא הראינה עיני דבר ונסלא נתיכד ממני.

המנדזת נחל עכור אשר בדיו שחדים מיסיו ואם במרתקי קצות יער קרר כמעמקי חשכה אימה כוננת את-צעדיך לחדר אלי, רעי?

כד.

כאשר ירד היום והצפרים יתדלו כזמר והרומ העוף יחריש, אז מרש עלי סבת חשך העבה כאשר פרשת את כסוי השנה על-פני הארמה לכסות אותה בו ואת-עלי הלוט העוף סגרת בלאט בעלם היום.

הנה ההלך אשר תמה הצדה מילקוטו בסרם תתם הרבו ואשר בנדריו בלו וקברו מאבק ואשר בתו פם - הסירה נא ממנו כלמה ועני ותדש חיון בפרח תחת כסוי קילך הערב.

כה.

תנני בליל נרודים ואמן לעיני שנת בלי שטן רעי, כי כד אבטח. אל תתנני לנע הנם את-רוחי הרסה לבעבור הכן נמשי לעכרד דל וריקי.

הלא אתה זה אשר התארש סבת לילה על-ענינים עימות מנייום למען
חדש אח-מאורן ולמען שמוך זקן חרזה חדשה לעת הפקחן.

כו.

בא אלי וישב לימיני ואני לא הקיצותי. אקלי לי. מה-נורא
היתה שגתי!
בא אלי עס-דממת הלילה. בירו תפש נבלו וחלומותי המו לקול
זמירותיו.
אוי לי, למה בלו לילותי לריק בלם? אוי לי, למה ימנע מקני
פניו - ונשמת אפו הנה נגעה אל-שגתי?

כז.

נה, אי אימה הנר? העלה-נא אותו בלבית תאנותי הבוערת
הנה המנורה וניצוץ אש אין בה. זה נורלך, לבי! אכן נבחר לך
המזות שבעתים!
דפק האיר על-דלתך ובשורה במיו: הנה אדונך ער והוא קורא לך
למועראתקים בחשכת הלילה.
השמים מקשים בעבים והמטר סתף ארצה ולא יחבל. לא ירעתי
נפשי - לא ירעתי מה-זמתי.
לרנע יבקע הפרק ואחריו ישוב החשך והיה עמק מבראשונה - ולבי
מתרפק על-הנתיב המסתתר אשר משם תקרא לי שירת הלילה.
נה, אי אימה הנר? העלה-נא אותו בלבית תאנותי הבוערת! הרעם
שאנ והסער יהום כנלנל. שחור הלילה כסלע שחור. אל-יתמן למועד זה
לעבור בחשך. העלה-נא אח-מנורת האהבה בלמיד חידך!

כח.

תוקים העבתיים, ואם אמרתי אנתקם וכאב לבי בקרבי.
נאלה תפצתי ווולתה לא דבר, ואם אקנה אליה וכפתני בלמה.
ירעתי כאד פי אוצרך אין ערוך לו וכי אתה לי המזכ מרעי, אך לבי
לא יעמר פי למאסא את-בלוני הסחכות המנהירים אשר מלאו את-פיתי.

השגלה אשר יעשה בסרי מלאה אקק וקוית. תעבתי - ובאנה
אשקנה עמי.

עונתי רבים. חטאתי גדולות ונם כלמתי מסתרה וכבדה. אך כי
אבא לבקש חסד או אירא פון תרצה תפילתי.

כ.ט.

זה אשר בשמי אסובקנו מתיופת במסנר הזה. אך אני שקדתי המדי
לבנות את-התימה הזאת מסביב, וכאשר תעלה התימה מיום אל-יום הלך
והנשא השממה בן תאבד לי במאפל צלליה תבנית נפשי הנאמנה.

נא אנכי על-שיא התימה הבצורה הזאת נאני טח אותה בשיר ובחול
לבלתי תח לפרע גסון לפרע בשם הזה - נישן אשר אשקד עליה ככה לבן
תאבד לי תבנית נפשי הנאמנה.

ל.

יצאתי לבדי לדרך למועדי-האקבים. אך מי הוא זה ההולך אחרי
ברממת החשכה?

טפה אנכי הצדה להתחמק מפניו - וכמנו לא אמלט.

אהיה-אבק הוא מעלה מעל האדמה ברבי-הההללו ואתיקולו הקם
הוא מחבר אליכל מלה היוצאת כפי.

הלא זה הוא אנכי, זה אנכי הדל אשר לי, והוא לא ידע בשתי.
אדוני! אולם נבלמתי כאר לכא ערפטה בלהך בהקרת עמו.

לא.

אסיר, הלא תניד לי: מי שם אוהך בבבלים?

אדוני ומושלי הוא השם אותי בבבלים, ענה האסיר. רמתי כי לא
יבצר ממני לעלות בעשר ובכח עליכל האדם אשר על-פני הארצה. ולכן
צברתי בתוך בית-אוצרי את-כל הכסף אשר למלכי. בגל עלי תרדמה
עליתי על-המטה אשר לאדוני, ובהקצי יהנה אנכי אסור בעצם בית-אוצרי.
אסיר, הלא תניד לי: מי עשה את-הנחשתים האלה אשר לא

ישברו?

אָנְכִי הוּא הַעֲשֵׂהָ, עֵנָה הָאִסִּיר. אָנְכִי הוּא אֲשֶׁר הִלְמַתִּי לִי אֶת־
הַבְּרִזָּל הַזֶּה לְכַבְּלִים לְעוֹלָמִי עוֹלָמִים. הַמִּיתִי כִּי לְנִצַּחַת כְּחִי לֹא יִבְנֶע, אֶת־
מִלֵּא כָל־הָאָרֶץ וְיִקַּח בְּשִׁבִי וְרַק אָנְכִי לְבְדִי חֲפָשִׁי אֶהְיֶה כָּאִין מַעֲצָר. אִז
פִּיעַלְתִּי יוֹם וְלִילָה אֶת־הַכְּבָלִים בְּלַבּוֹת אֵשׁ גְּדוּלוֹת וּבִפְשִׁיט גְּדוּל הַלְּמַתִּים.
וְכֹאֲשֶׁר שָׁלְמָה הַמְּלָאכָה וְהַטְּבָעוֹת רָקְעוּ עַד־פְּלַתִּי הַשֶּׁבֶר לְעוֹלָם, וְאָרָא וְהִנֵּה
אָנְכִי לְבְדִי וְלָכֵד כְּהִנֵּה.

לב.

אֵלֶּה אֲשֶׁר יֶאֱהַבּוּנִי עַל־פְּנֵי הָאֲרָמָה וְיִנְסוּ כָּל־מִן בְּכַל־יְבָחָם לְהַחְזִיק אוֹתִי
מִתַּת סַחֲסָה יָדָם. אִךְ לֹא כֵן אֶהְבְּתָךְ אַתָּה: גְּדוּלָה הִיא מֵאֶהְבְּתָם – וְאַתָּה
נֹתֵן אוֹתִי לְהִיּוֹת חֲפָשִׁי עַל־פִּי רוּחִי.
כִּי לֹא אֶשְׁבַּח אוֹתָם, לְכֵן לֹא יַעֲמֵר כִּם לְכֵם לְנַשֵּׁשׁ אוֹתִי לְבְדִי –
וְאַתָּה הִנֵּה יוֹם עַל־יוֹם יַחְלוּף וּפְנִיד לֹא יִרְאוּ.
גַּם כִּי לֹא אֶקְרָא אוֹתְךָ כְּחַסְלוֹתִי וְלֹא אֶשִׂים מְקוֹם לְךָ בְּלִבִּי, אֶהְבְּתָךְ
אוֹתִי תֶאֱרַב תִּמְיֵד אֶל־אֶהְבְּתִי.

לג.

כְּהִיּוֹת הַבְּקָר בָּאוּ אֶל־בֵּיתִי וַיֹּאמְרוּ: רַק אֶת־הַקָּשָׁן מִדְּהַחֲדָרִים נִבְחַר
לָנוּ סָהֵי.
וַיִּזְסִיפוּ וַיֹּאמְרוּ עוֹד: נַעֲזֹר־נָא עִמָּךְ לַעֲבֹד אֶת אֱלֹהֶיךָ וְלָנוּ נִקַּח
בְּעֵינָה רַק אֶת־הַחֲלֶק הַקָּשָׁן מִחֲסִדּוֹ. וַיִּלְכוּ וַיִּשְׁכְּבוּ לָדָם בַּסֶּנֶה וַיִּהְיוּ יוֹשְׁבִים
בְּלֵאמֹם וּבְשִׁמְלוֹת־חִירוֹת.
אִךְ כְּחֲשַׁכַת הַלַּיְלָה וְהֵם מְרַצּוּ כְּחֹקֶיךָ וּבְחֹזֶק־מַצַּח אֶל־אֲרוֹן הַקֹּדֶשׁ
אֲשֶׁר לִי וַיִּגְדְּלוּ כְּתֹאוֹה מִמָּאָה מִן־הַקֶּרֶן אֲשֶׁר עַל־מִזְבֵּחַ אֲדִנִּי.

לד.

מִי יִתֵּן וַיִּשְׁאָר רַק הַמַּעַט מִסֵּנִי, לְכַעֲבוֹר אוֹכַל לְהִנִּיר כִּי אַתָּה לִי כֹל.
מִי יִתֵּן וַיִּשְׁאָר רַק הַמַּעַט מִרְצוֹנִי, לְכַעֲבוֹר אוֹכַל לְרַעַת בְּלִבִּי, כִּי
אַתָּה תִּסְבְּנִי נִצַּח. אִז אָבֵא בְּקַל־עֵינָיִךְ רַק אֱלִיד וְאֶקְרִיב לְךָ אֶת־אֶהְבְּתִי
בְּכַל־רִנֵּי.

מי יתן ונשאך רק המצט ממני, לבעבור יבצר ממני לנצח
להתחבא מפניך.

מי יתן ונשאך רק המצט מקבלי, לבעבור אוכל להיות אסור רק
אל-רצונך ולבעבור תשלט מהשקתך בקרתי - ודיו לי קבלים רק מיד
אדקתך.

לה.

במקום אשר הרוח בלי מור והראש נשא למעלה;

במקום אשר התבונה חפשיית לדוהה;

במקום אשר לא התפוצצה האדמה לרסיסים ונבולים צרים אין

בין החומות;

במקום אשר יוצאים הדברים ממעמקי האמת;

במקום אשר שולחת משאת הנפש את זרועותיה בלי-פעצור אל-

כל שלם;

במקום אשר פלגי השכל הזכים לא יאבדו כההו במדבר החול השפם

אשר למצות אנשים מטה ומלמדה;

במקום אשר אמה הוא המוליך את-הרוח לפתשבות ולמעש'ם

אשר תמיד נעלים -

שם, אבי, בשמי החפשה האלה תן נא וקמה לי ארץ חדשה.

לו.

הנה זאת תפלתו אליך, אדני: נחוש, נחוש עם השדש את-רשיו

מקרב לבי.

תדלי כח לשאת על-ינקלה את-חרותי ואת-דאנתי.

תדלי כח להסד את-אהבתי לעשות פרי בקל-אשר תפנה.

תדלי כח לבלתי הונית לעולם הל ולבלתי כסף ברבי לפני עריון

נבחרותי.

תדלי כח לנשא את-דוחי מעל תעתעי יום-יוום.

ותדלי כח להסגיר אל-תספוד את-כל כחי באר-חא

לו.

הייתי כי עמידהבול האחרון אשר לחזי תמו גם נדווי וכלה נתיבי
אשר לפני ושלקה האדה אשר עמי ובאה העת לבקש לי חסות עדקמת
ערסל -

אכן ראה הנה המצד אינו יורע קץ בי. כאשר תנועה המלים השונות
בתודימי ונקעו ומירות חדשות מקרב-לבד; וקאשר תאכרנה הנתיבות
הישנות והתנולחה פראם ארץ חדשה.

לח.

כי ערנתי אליך, רק אליך לבדך - אתהזה יאמרנא לבי וישוב
ויאמר ער-בלי קץ, על-מחשבותי אשר יקהילוני יום ולילה ביןבות וריקות
ערהיסור.

כלילה המסתיר בתודי-חשבו אתהאוחו אליהאור, פן במעמקי נפשי
בלידעת רעת קריאתי: ערנתי אליך, רק אליך לבדך.

כסער שאף אל-קצו בתודי-הרממה והוא עסיהרממה נלחם, פן ריח
הפרצים אשר-בי מחפרץ מפני אהבתך ואל-אהבתך הוא שאף והוא קרא:
ערנתי אליך, רק אליך לבדך.

לט.

ועת יקשה לבי ויחר, או בא עלי במטר המלחך.
בעת יאמר חסד מעם החיים, או פא עלי במרץ ומרתך.
בעת ישאו את-שאונם פעלי-היום הנוצרים להרגיו אותי ממסגרותי,
או בא עלי ארון המנוחה עם-שלומד ועם מנוחתך.
בעת ישתוחח בסתר לבי הדל, או פחת דלתיו בתוקה מלכי והנלה
אליו מחדר מלכותך.

בעת תזינה האוחי את-רוחי בפנירים ובחרמית עינים, או אתה
קדושי האחר, אתה הער, בא אלי אתה עם-ארך ועם-רעך.

מ.

נעצר הנשם בקרב לבי הוכש ימים עלי-ימים, אלוך, הקוצ השמים
ערם עד לחררה. אף עב אחר דק לא יהיה לו לשקטה מעמ, אף אות קל
אין לשאר קר למרחוק.

כי ימן ושלחת את-סערך הועם הקרר מני-מות והבית בשבטי
ברקים את-השמים מן-הקצה אל-הקצה.
רק השמה, אלני השמר את-השרב האלם הלו העו והאכזרי, הלוהם
בנו-אותיו כל-לב עד לאסם תקנה.
תן לענן הסרדך וראה כמבט אם טובל ברמקה כיום חרון אף האב.

מ.א.

למה תעמד, מחמד עיני, מאחרי כלי-המוז, מסתתר בקרב צלדך?
הנה הם הודסים אותך ועוברים על-פניך בעפר הרחוב ולב לא ישימו אליך.
ואני מה מחכה לך מועד ומועדים והצינתי לך את-קרבני, וכאו העוברים
וההולכים ולקחו את-פרתי אחר אחר האחר וסנאי כמעט ריק.
מועד הפקר חלף וגם מועד הצהרים, בחוד צללי הערב תכבדנה
עיני משנה. האנשים השבים הביתה מבימים כי וסחוקים - ואני מלאתי
כלמה. אשב כבחולה עניה ואליט פני בחימי, והיה כי ישאלוני לחפצי
ואוריד לארץ עיני ולא אענה דברי.

אוי לי, איך אוכל ואני להם כי לך אני מחכה וכי אמר אמרתי
לי כי תבוא? איך אוכל ואודה על-כלמתי כי את-דושי זה הבאתי
לך למחר? ראה הגה הסתרת את-סודי זה בנאיה בסתר לבי.

יושבת אנכי על-פני הדשא ועיני תודרות השמימה ואני חולמת את-
הסארת באך לפתע פתאם. הנה המאורות ואירו מסביב כולם, נסי הדוב
יתעפסו על-פני מרבכתך, ועמד עם רב בסאתי הדרך והביט והשתאה
וראה בדרך מן-המרבכה ובהריקד אותי מפל העפר להשיב לימקד
את-הגשרה העניה הזאת הרוערת מכלמה ומנאיה כסבד-צמח בשב בו
רוח קחי.

אך הנה חולפת העת, וכול אומן מרבכתך לא ישמע. ששנת רכב
עוברת על-פני בהמון צרמש ובשאון ובתרועת צהלה. הרק אתה תפצת
לעמד מאחרי כלי-המוז הזה ומסתהר בקרב צלדך? הרק אני אהבה ואך
שוממה בתאות האם?

מ.ב.

בפקר השבם התלחשנו איש באוני רעהו לאמר: נרד בסירת הונה
רק אני ואמה ונחתור מזה, ולא ירע איש על-פני כלי-הארמה את-דבר פסענו
באין סחיו לחפצנו ובאין תכלית.

על-פני ים זה כאין חוף, בהיות אונד קשבת וסיף משהק, שם ישתפכו
 שירי יהיו לרננות, חפשים כמו נלים וחסמים מבבלי מלים.
 העור לא באה העת? אם המלאכה לא שלמה עוד? ראה הגה
 נכר הלילה עליהם ובחוד האור הנע באות צפרי המים ביעף אל-קניהו.
 מי ירע מתי הפלגה טבעות הזקום ומתי תעלם סיבת הדינה בקרב
 הלילה בויק האחרון אשר למבוא השמש?

מג.

הנה יום היה אשר לא הבינתי נמשי אליך; ואהה, מלגי, באת אל-
 תוך לבי לא-קרוא והיית באחר הקם העוסר בחוץ אשר לא ארענו וחתמת
 בטבעתך וחתם נצח על-רננים רבים בהני המתעוסים והולמים.

וכיום הזה כי יקר מקרה ואבים את-בל ואת, או אראה כי סתגוללים
 וברונות הימים האלה ארצה מחבוסים באבק יחרו עס-זכרון תענני
 ומקאוכי אשר לחני הדלים והנשבתים.

לא סנית בבז מעל שעשעי ילדותי אשר באבק וקול הצעדים
 אשר שמעתי בילדותי בחדר שעשעי הלא אלה הם אשר הר קולם הולך
 מבוכב אל-זוכב.

מד.

הנה זה אשר ישמח לבי: כי אשב ואארב אל-פאתי הידרכים בעת
 יניסו הצללים את-האור והגשם יבא למועד תקופת הקץ.

מלאכי בשורה המה לי הבאים מבנה-שמים אשר לא-ידעתי ודברים
 שלום לי וממהרים לרוץ לדרכם סן-הרחוב והלאה. לבי יעלץ גם ונשמח
 הרוח העוברת מתוקה לי.

מעלות השחר ועד-אשלת הערב פה אשב על-זר שערי ואני יבעתי
 כי הרגע אשר לו קניתי בא יבא בסתע פתאם. או אראה את-פניך.

ועדיפא העת היא אשב לי באשחק ואומר לברך. ועדיפא בעת היא
 מלא הרוח אשר מסביב את-הרים המוב אשר לתקות.

מה.

האם לא שמעתם את-קול מצעריי בלאט?
הנה הוא הולך, הולך, תמיד הוא הולך.
בבל-רנע ובבל-עת, בבל-יום ובבל-לילה הוא הולך, הולך, תמיד
הוא הולך.
ומרות רבות ומרתי בנות עלי הרוח אם טובה ואם רעה, אך
קולותיהן קראו תמיד בלם: "הוא הולך, הולך, תמיד הוא הולך".
בימי השמש עמ-ריה בשמי הניסן בינות לנתיבות היער הוא הולך,
הולך, תמיד הוא הולך.
בלילות הנשם עב-אסלת התמוז הנדחת במרפכת עבים רבי חזיון
רעם הוא הולך, הולך, תמיד הוא הולך.
בינון על-ינון לוחץ רק קול מצעריי את-לבי - ורק פגע הזקב אשר
לקח בגלו הוא הנותן זהר לשמתי.

מו.

לא אדע מספר לעתים הרחוקות אשר אתה הולך לקראתי הקד
וקרב, שמשך ובוכבד לא יוכלו להסתיר איתך ממני לנצח.
בקרוב וערבים רבים נשמע קול צעדיך ומלאך הבטוּרה אשר לך
בא אלי-יך לבי ויקרא לי בשער.
לא אדע מדוע פכה נכחלו היום בל-חיי ולמה-זה הנשחח חרדת גיל
עכרה את-לבי.
הייתי כמו בא לי המועד לכלות את-מפעלי ואני בתוך הרוח אשר
מסביב ארית את-הרית הדק אשר לקרבךד השתוקה.

מז.

הלילה כמעט נמס ואני מתכה לו לשוא. וראתי פן יבא סתאם אלי
הלתי כפקר אחרי-נמלי מרב וגיעה ואני שוכבת וישנה. הוי רעי, שתחזינא
לו את-הדלת ואל תצצרו אותו מבא.
אם לא יעירני קול מצעריי, אמצא-נא חן בעיניכם ואל-תנסו לעוררני
גם אתם. לא-תפצתי פי יעוררני קול-מקהלות הצפרים המצמצמות או קול

הרוח הפוער לקראת חג אור הבקר. תניני ואישן בלי מעצור ברנע אשר
יגש אליה לתי פתאם אדוני ומושלי.

הוי שנתה, שנתה הערבה, המחכה רק לרנע אשר ינע בי אדוני
ומושלי למען תחלה. הוי עיני הסגורות, אשר תסתתנה את-עפעפיהן
רק לאור קולו בשחקו, באשר יעמד לפני כמו חלום העלה פתאם מתהום
חשבת השנה.

תנונא ויגלה אדוני ומושלי לנוכח פני להיות לי ראשון מכל-אור
ומכל-רמות. תנונא ויהי קול תרועת הניל הראשון הנער בנשמתו יליר
מבט עיני. תנונא ושבה אלי נפשי רק עבר-שובי אליו!

מח.

בקעו גלי זמרת הצפרים אתים דממת הבקר, הפרחים אשר בסאתי
הדרכים עליו ועמר הנהב פרץ מבין בקועי העבים - ואנחנו הלכנו כלנו
ועינינו לא נתנו מס לכל-מראה בררד.

לא שרנו בשירים עליונים ולא השתעשענו, לא ירדנו אלי-הבשרים
לעשות קנין ותמורה, לא דברנו דבר ולא שחקנו ולא מנרנו בלכתנו. הלכנו
הלוך והחיש את-צערינו והעת עברה.

השמש עלתה ער-חצי הרקיע והימים הנו בתוך הצל. עלים יבשים
רקרו ויחולו לחם הצהרונים. הנער הרעה גם וישן בצל תחת התאנה,
וגם אני ברעתי ארצה על-שפת המים, וארביץ את-יוצרי העינים על-פני
ירק השדה.

ואלה אשר ארחו לי בררד שחקו וילענו לי. את-ראשם נשאו למעלה
והם אצים לדרכם. לא הביטו עלי-סביביהם רנע ולא ישבו לנות. ויעלמו
בתכלת הערפל למרחוק וישומו על-פני כדים ונקעות ויעברו מחוזות רתוקים
ונקחים. יהי אלהים עמך, ארחת גבורים, על-ברכך אשר קץ אין לה!
פלעג ובתוכחה האיצו בי לקום, ולכי לא היה עמי. אכרת היתה נפשי
בתהום משמעת עליזה - בתוך הצל אשר לחונה קררת.

והמנוחה העמקה אשר על-פני ירק השדה מעשה נדי. רקמת השמש
רחבה ונסכה בעצלמים על-לפי. שכתתי את-ברכך אשר על-אדותיו אני
הולכת והסנרתי נפשי בלי דעת אלי-גיתוכות מעתעי הצללים והזמירות.
ואסר-כן בהקוצי סתנומתי ובסתחי את-עיני וארא והנה אמה עומד עלי

ואת-שנתי תשטף מעלי קשתה. מה-נראתי פי ארבה תהיה דרכי וכי ירבה
קבה העקל לטא אליך!

מ.ז.

ירדת מעל-בשא מלכותך ועמדת בשמח סבתי.
לבדי ופרתי בסתר פנה ויניחתי באה ער-אניך. ירדת ועמדת
בשמח סבתי.

תרשי וסרה רבים לך בהיכלך ומירווח ימרו לך בכל-עת. אך ומרת
התודה תהלה אשר לצעירת הנערות הזאת עוררה את-אדבתך. קרב-עניה
ערב לבה להתערב בזמרה הגדולה אשר עלי-פני הארץ, ואתה באת ושבת
הבאת לי לשקר והתיצבת בשמח סבתי.

נ.

הלבתי מבית אל-בית בהרד העולה הבפרה לקבץ על-יד-ומרעבת
הזהב אשר לך נראתה סהאם פרחוק והיא דומה לחלום חיוון לנה. או
נסלאתי מאד למראה מלך הפלכים!

תקותי נשאו ראש ואני דמיתי כי ימי הרעים תמו. או עמדתי וחביתי
לנרכות אשר לא שאלתי ולמטמונים אשר יזרו לעשר מסביב.

במקוב אשר עמדת, שם התיצבה הפרובה. מבט עינך דבק אלי
ואתה ירדת אלי ופחוק על-פוד: או ידעתי כי נאלת חיי באה לי הפגם. אך
סהאם שלחת אלי את-ימינך ואמרתי: "מה-לך את לתת לי?"

מה-עצום הוד המלכות אשר הראית בניך ודך זה בשלחך את-כפך
לשאל נרבה מאח שאלת נרכות! נבהלה הייתי ועמדתי ולא ידעתי מה-
לעשות. ואחרי-כן הוצאתי מתוך ילקושי בלאט גריר הגן משם וכל
זתתיו לך.

אך מה-נסלאתי בערב בהריקי את-שקי ארצה והנה נריר זהב מעט
ורל ביד-צורות עיני. או בכיתי מרה ואשאל בלבי לאמר: מי יתן ותייה עמי
נמשי לתת לך את-כל אשר לי כאין מעצור!

נא.

הלילה קרר ופעל יומנו שלם. השבנו פי הארת האחרון הנה
זה בא בסרם יבא הלילה ודלתות כל-הבתים אשר בגשר נסגרו כלן.

או יאמר האחד: עוד המלך יבא. ואנחנו שחקנו ואמרנו: היה לא יהיה!

חשבנו כי איש דפק עליהם ואלו ואמרנו: איך זה ביום הרוח. כבינו את המזוזה ושכבנו לישון. או יאמר האחד: הנה המבשר! ואנחנו שחקנו ואמרנו: איך זה ביום הרוח!

ובדממת הלילה נשמע קול רעש. חשבנו בשנתנו כי הוא הרעם מרחוק. התרועעה הארץ, התמוטטו החומות ויבהילונו משנתנו. או יאמר האחד: הנה זה קול רעש אופן! ואנחנו אחזי שנה ורפרנו ולא ירענו: רק איך זה ביום שאין העבים בגלגל!

עוד חשבת הלילה רבצה עליהארץ בהשמע קול התוף. והי קול קרא: התעוררו אל תחמהו! או לחצנו את כפינו אל לבבותינו וחדדנו מיראה. והאחד אמר: ראו הנה רגל המלך! ואנחנו עמדנו על הרגלינו וקראנו: אין לנו מועד להחמהמה עוד!

המלך בא - אך אי נרות, אי עסרות פרחים? אי הבסא להושיבו עלי? הוי פלטה הוי פלטה עולם! איה ההיכל ואיה מכלולי הפאר? - אך האחד אמר: מהילכם תצעקו והיא לא תועיל? ברכוהו לשלום בידים ריקות. הביאוהו אל התורים הצרים!

פתחו את ההדלתות, הריעו בצלצלי קונכות! בחשכת הלילה בא המלך אל ביתנו הקבר והדל. הרעם שאג בשמים. מפני הבק יסוב החשך לאהור. הוצא את בלוי הסחבות אשר למחצלתך הקרועה והצע אותם בחר. עסדהסערה בא פהאם מלבנו מלך הלילה הנורא.

נב.

חשבתי ולא ערבתי לבי לשאל מעמד אתי מקלעת השושנים אשר על-זרנודי. או חביתי עדי-הבקר עדי-צאחד לדרך, למען אסצא שארית מעט מטנה עליהמטה. כמו עני הקבץ על-יד בקשתי לסנות שחר ספל עליה אחד או שנים.

רזי לי! מה-מצאתי ומה-נשאר לי מאה-בתך? לא פרח ולא בית נחוח ולא כלי עסמי בשם ביום חרדך העצומה הנוצצת פלגת אש וכבדה כמסיל רעם. אור הבקר הרך בא בעד האשנב והמונר עלי-משך. צפור הבקר צמצמה ותשאל: הוי אשה, מה-זה נמן לך? - לא פרח ולא בית נחוח ולא כלי עסמי בשם, ביום חרדך הנורא.

יושבת אני וחיטבת לדעת מהיזאת לי מתנתך. אין לי מקום להצטיינה.
 בשתי לחנור אותה ואני אשה חלשה, ואם אלתצנה אלשדי והכאיבה לי.
 ובכלזאת אשא בלבי אתיכבוד נסל יגיעי: אתהסתנה אשר נתת לי.

סנהיום הזה ומעלה לא יהיה עוד פחד לנגד עיני עלפני הארמה.
 כי ירד העז לי בקלמלחמותי. אתה נתת אתהמות לחבר לי ואני אעפרנו
 חיי חרף עמי למען אנדע אתיכבלי ולא יהיה עוד פחד לנגד עיני על-
 פני הארמה.

סנהיום הזה ומעלה אשליך מעלי אתכל צעצעי תפארתי הרקים.
 עתה אדוני אדון לבי! לא אוסיף עוד לחכות ולככות בכפר קנה ולא אוסיף
 עוד להתהלך בעונה ובנעמיית. אתהחרף נתת לי להיות לי לפאר ולא
 יהיו לי צעצעי תפארת אחרים!

נד.

יפה הצמיד על-ירך המשבק בוכבים וממלא אבני חסך מעשה חשב
 עסרבא רבבות הצבעים. אך יפה ממנו שבעתים חרף העקבה עכילהם
 בקרה אשר המינה בקנה אלו וישנו הפרושה בעת חלב אתהארנמן
 הצער למועד מכוא השמש.

לערת היא כצליל קול החיים האחרון תחת עצמת המאובים בתת
 השות אתימנתו האתרונה: נוצאת היא כשלהבת החיים הפרודה האוכלת
 בועם לבתה אתכל הפא מרהעפר.

יפה הצמיד על-ירך המשבק בלבוכבי סנלה: אך חרף אדוני אדון
 הרעם ממלאה יפעת כליופעה אשר תחרד כלנפש מהבים עליה ואשר
 יבצר מאדם מהנות קה.

נד.

נבר לא שאלתי מעמד ושמי לא קראתי באוניך. הימם הייתי בהחרף
 מעלי. נצבתי עלשפת הבאר עזובה, וצללי העץ ירדו עליה עקלקלות,
 והנזרות שבו הביתה עסברי החרש הארמהמות המלאות עד לשפתן. אז
 קראו לי, צעקו לי ותאמרנה: לבי עמנו הנה חלף הבקר ויהי צהריים. אך
 לבי נמוג בי ואעמוד תחתי ואצלול בתהום מחשבות ומה לא ירעמי.

לא שמעתי אתקול צעריך בבאך. עיניך מלאו יגון בדיקון בי וקולך
 היה יגע בדיקון. אז הברת אלי בדממה: איש הלך אנכי וצמא - נאני

התעוררתי סחלופי דהקוץ ואטוד מצפתי מים אל-עמות ידיו המצמדות.
העלים רצשו ממעל לנו, הקוק ופר ססתבאים אשר לא נראו ורית סרתי
הפבלה גול סמוךדות הדקד.

פבדת לשון וכסוית פלטה עמדתו בשאלך לי לשמי. בי מה עשיתי
למענד אשר זכר תוקרני? ורק אשר לא נבצרה כסני לתת לך מים לצדך
הנה זה לא ישח עוד מלבי לנצח וזה ימלא את-דתי בנעימות תמיד. הנה עת
הבקר חלטה רגת האפרים רסחה עלי הנים העשים ממעל לי ואני
יושבת ותולמת דהקוץ.

נה.

עצלות רצצת על-לבך וקעינד עוד תלויה התנומה.
האם לא באה השמעה אלך כי-הנה זה מלך הסרח בתפארתי בניך
הרוחים? התעוררי נא, קומי נא! אל-נא תתני לעת לעבור חנם!
בקצה משעול האבנים אשר בארץ שממות עולמים יושב רעי נלמוד
ונעוב. אל-נא תשלי אוחו. התעוררי נא, קומי נא!
מה-לך כי השמים נוט ינוטו ורעיו בשרב בעהבי שמש - מה-לך
כי החול הלהט ישפח לו את-אדרכת האמאון -
האין אמוא ניל במצמקי לבך? האם על-בגל מרדך כח הנלך לא
ירע נבל-דדך בנעימות ומרת סכאובך?

נו.

הנה בכה נדלה שסחהך כי הנה ירד ורדת אלי. הוי אלחי כל-שמי
השמים! מה היתה כל-אהבתך אשר לך לולא היותי אנכי מה?
עשיתי לחבר לך לחלק עמי את-כל אוצרותי. כלפי הקימות לך
לשעשעיד מסבן אשר-לא-ימד. בחוד חיי יצר לו רצונך את-צלמו.
ועל-זאת עטית תפארת כל-הוד, אמה מלך המלכים, לבעבור לכה
את-לבי בנסוד. ועל-זאת תטם אהבתך בחוד אהבת אהבך למען יראו אותך
דהתחברך עמו התחברות שלמה וכמלת אוהך לשנים.

נז

הוי אורי, אורי! האור אשר מלאה ממנו כל-הארץ, האור הנושק
לעינים, האור המחוק ללב!

הנה פרקד האור בלבדתי, חמודי: הנה רעד האור על-פיתרי
 אהבתי, חמודי, השמים נקתחים, הרוח סער בחוקה והשתוק עובר על-
 פני האדמה.

צפרי הקיץ פרשות את-מפרשיהן בים אור, תבצלות ויסמינים ינאו
 בשוא האור את-גליו.

האור נחלק ויהי לזרב על-מני כל-עב, חמודי, וזרע אבני חסע לרב.
 השמחה פרוץ מעלה לעלה, חמודי, ויהי גיל אשר לא ימר, נחלי
 השצים עברו את-ידותיהם ושסף החדנה פרץ החוצה.

נח.

הני והתערבו צלילי השמחה כלם בשירי האחרון - היא השמחה
 האומרת לאדמה ונתנה את-דבקה בספרות עז בקרב צמת קד-זרק, היא
 השמחה הפיקרת על-האומי האחים, על-ההיום והמנות, ותוללו באין מעצור
 לרחב כל-הארץ, היא השמחה הפרצת עם-רוחות הספרות וספרת ומעוררת
 את-גלחי בשחוק קולה, היא השמחה העלה דומם בשמף המעותיה על-
 הלוט הדל האדם והפחות והיא השמחה אשר תשבין לעשר את-כל אשר
 לה ודבר לא תדע.

נט.

אמנם ידעתי, אהוב לבי, כי רק אהבתך היא הנשמה באור המורב
 המרקד על-מני העלים והיא הנשמה בעבים העצלים השמים בשמים והיא
 הנשמה גם ברוח הצקה אשר תצית בקרחה על-פני מצחי.
 אור הבלקד שטף את-עיני - בשרתך היא אשר שלחת אל-לבי, את-
 פניך הנית מפרום, שיניך הביטו לחוד עיני, או יגע לבי עד-כפות רגליך.

ס.

על-שפת הים אשר לעולמות אין-קץ מתקבצים ילדים, השצים ממעל
 אשר אין להם חקר לא ינועו והמים מתחז אשר אין להם מנוחה יסערו.
 על-שפת הים אשר לעולמות אין-קץ מתקבצים ילדים פהרועות גדולות
 ובמתולות.

בתים הם בונים להם מן החול והם משעשעים בקלפות קונכיית ריקות. מדהקלים הנוכלים הם משרנים להם את-אניותיהם ומשלחים אותן בקול שמה על-פני תהומות רחוקות. הילדים משעשעים על-שפת הים אשר לעולמות.

אין המה יורעים לשחות. אין המה יורעים להשליך חבות. הוני פנינים ציללים לתהומות למען פניניהם, הוכלים שמים פאניותיהם, ורק ילדים מלקטים חלוקי חצץ ושבים ונדים אותם לרות. אין המה מבקשים מסמונים נחבאים, אין המה יורעים להשליך חבות.

הים סער בתרועת גילו והולך הלך ונאה והחפים מזהירים בודר שחוק יגע. הגלים ודעי המות מומרים באוני הילדים זמרות בלי מתקבה והיו כאם הממלסלת את-עוללה בערש. הים משעשע את-הילדים והחפים מזהירים בודר שחוק יגע.

על-שפת הים אשר לעולמות אין-קק מתקבצים ילדים. רוחות הפזרה פושטות על-רקיע השמים פאין נתיב, אניות נשכרות וצוללות במים ואוקרות, המות מהלך סביב סביב - והילדים משעשעים. על-שפת הים אשר לעולמות אין-קק נקבצים ילדים לקבצה.

דא.

השנה הנופלת על-עיני עולל - היש איש יודע אי מזה באה? הנה שמעה תשמע לאמר: מעון לה בכפרי הפלאות בחוד צללי יעדות-ער המוארים באור תילעי האש תבהה אשר שם טני ציצים רני קסם. משם היא באה למען נשק את-עיני העולל.

השחוק הרער על-שפתי העולל מדי ישנו - היש איש יודע אי אימה נולד? הנה שמעה תשמע לאמר: קרן צערה ותורה אשר לת-מש הירח הבקה בקצה ענן סתו גוע ובחלום בקר סבול מל נולד פאר רחם - זה השחוק הרער על-שפתי העולל מדי ישנו.

הטל המתוק והצח הרבץ על-יצרי עולל - היש איש יודע אימה התחבא ער-פה? הנה בעוד היתה אמו נצרה צערה חלף את-לבה בתעקמות לחש אהבה עגנה - זה הטל המתוק והצח הרבץ על-יצרי העולל.

בב.

כי אכיא לך צעצעים זכועי צבעים שונים, בני, או תבין נפשי את משפט ננה הצבעים הנפלאים אשר על-העבים ואשר על-המים ומדוע-זה

תקדים בכה הפרחים בשלל אבקיהם השונים - כי אביא לך צמנאים אבנתי
צבאים שונים בני.

כי אשר לך את-שירי לבגבור הרקודך, או תרע נפשי מאד כדונע
זה הזרם וקרה בתוך העלים ומדונע ושלחו הנלים את-גלילי קולותיהם
אל-לב האדמה הנשבת - כי אשר לך את-שירי לבגבור הרקודך.

כי אשים לך מסתקים על-פנות נדיך החומדות, או תרע נפשי מהאם
לפידה ויהיה הקדש בכום הפרח ועל-מה זה ומלא כל-פרי צמים צמים
בפתר - כי אשים לך מסתקים על-פנות נדיך החומדות.

כי אשק את-לתיך לנטוע שתוק בשפתך, חמודי, או אבין הישב
מדי-מספט החונה הנרמת מן-השמים עמ-אור הבקר ומדהדבר הנעימות אשר
יהן רוח הנזק לבשרי - כי אשק את-לתיך לנטוע שתוק בשפתך.

סג.

עשיתי מידע לרעים אשר לא ידעתי, שמת לי מושב בבתים אשר
לא לי, את-הרחוק מפני הקרבת אלי ואת-הנכרי עשית לי לאח.

כי יהיה עלי לעווב את-מקמי הנאמן ורע הדבר בעיני, אכן אשבח
כי שכן הישן בקרב החדש וכי אתה שכן בכל.

פיו-לדה ומות, בעולמיה או בעולמות אהרים, בכל מקום אשר אתה
מביא אותי שמה, שם אתה לי ההבר האחד לחיי לעד ולעולם אשר תקשר
את-לבי בעבתות הרוה אל-כל זר.

וזה אשר ירע אותך, אין-דבר זר לו ואין-דלת כנורה לסיני.
אנא רצה את-תפילתי ואל יאכרו ממני לנצח נעימות מנע האחד מפני
שעשעי הרבים.

סד.

במירד הנחל השמש בין-מרפי התציר הנשא שאלתי אותה לאמר:
נגרה, לאן את הולכת ואת-מנוחתך אשר בנדך את מכסה בארחתך? ראי
הנה ביתי אצל כלו ונעוב - השאיליני את-עבדך, או נשאה את-עיניה
השחרות רגע אחד ותבט אלי-פני מן-הערפל והאמר: הנה באתי אלי-הנחל
להצוף בורמתי את הנורה פאשר ירד אור היום לנסות מערכה, ואני לבדי
עמתי בין-מרפי התציר הנשא ואתבונן אליה-לכה בבהה אשר למטרה
האסה ללא-הועיל על-פני הנרם.

בְּדַמְמַת הַלִּילָה אֲשֶׁר-יִבְרַד שְׁאֵלְתִי אוֹתָהּ לֵאמֹר: נִעְרָה, נְרוֹתֶיךָ הַעֲלוּ
 כָלֶם - לָאֵן אִפּוֹא אֶת הַיְלֶכֶת עִם-מְנוּרָהְךָ? רְאֵי הֲנֵה בֵּיתִי אִפֶּל כְּלוֹ וְנִעְזֹב-
 הַשְּׂאִילִינִי אֶת-נִרְךָ. אוֹ נִשְׂאָה אֶת-עֵינֶיהָ הַשְּׁחָרוֹת אֶל-פָּנַי וְתַעֲמֵד רַנֵּעַ
 אַתָּה כַּפְסַחַת עַל-הַסַּגְסָגִים וְאַחַר אִמְרָה: הֲנֵה כְּאֵתִי הַלּוֹם לְהַקְדִּישׁ
 אֶת-מְנוּרָתִי קֹרֵשׁ לְשָׁמַיִם. וְאֲנִי עֹמְדָתִי וְאַתְּבוּנָן אֶל-נִרָה בְּהַיּוֹתוֹ אִפֶּל לִי-אִד
 הוֹעִיל בְּתֵהוּ.

בְּחֻשְׁבַּת חֲצוֹת לִילָה בְּאֵין נִנָּה יָרַח שְׁאֵלְתִי אוֹתָהּ לֵאמֹר: נִעְרָה,
 לְמַה-יֵּנָה לְךָ אַחַז אֶת-הַמְנוּרָה קְרוֹב אֶל-לִבְךָ? רְאֵי הֲנֵה בֵּיתִי אִפֶּל כְּלוֹ
 וְנִעְזֹב - הַשְּׂאִילִינִי אֶת-נִרְךָ. אוֹ הַתִּיצֵבָה רַנֵּעַ אַחַד וְתַחֲשֹׁב סַחֲשֻׁבוֹת
 וְתַחֲמָה וְתַכַּסֵּם אֶל-פָּנַי מִן-הַעֲרַפֶּל וְתֹאמְרִי: הֲנֵה הַבֹּאֲתִי אֶת נִרִי, לְמַעַן שִׁים
 חֲלָקִי אַה אֲנִי בְּחַנַּת הַנְּזוּרוֹת. עֹמְדָתִי וְאַתְּבוּנָן אֶל-מְנוּרָתָהּ הַקְּטָנָה
 הַאֲבֹדָת לִלְאִי-הוֹעִיל בֵּין-הַנְּזוּרוֹת.

ס.ה.

כֹּה, אֱלֹהֵי, הַשְּׁקוּי הַנּוֹכַח אֲשֶׁר תַּסְפִּיט מִכּוֹם חַיִּי זֹאת הַמְלָאָה
 עַד לְשִׁעְתָּהּ?

מְשַׁרְרִי! הַשְּׁמַח תַּשְּׁמַח לְהַבִּים עַל-יָבִי עֵינֵי אֶת-בְּרִיאַתְךָ אֲשֶׁר
 בְּרֹאת וְלַעֲמֵד עַל-פִּתְחֵי אוֹזְנִי לְבַעֲבוֹר הַקְּשִׁיב עַל-פִּיהֵן בְּדַמְמָה לְקוֹל צִלְיִלִי
 וּמִירוֹתֶיךָ נִנְחַת?

עוֹלָמְךָ בְּרַא מַלְיִם בְּחוֹךְ רוּחִי וְחֲדוּתְךָ מוֹסִיפָה עַלִּיהֵן אֶת-הַנְּגִינּוֹת
 אֲשֶׁר לָהֶן. מְסַנֵּר אֶתָּה אֶת-הַרוּחֶיךָ אֵלַי בְּאַהֲבָה וְכִי אִמָּה מוֹצֵא אֶת-כָּל מַתְקֶיךָ
 אֲשֶׁר לְךָ.

ס.ו.

זֹאת אֲשֶׁר הַתְּלוּנָה תְּמִיד בְּמַעֲבְרֵי נַפְשִׁי בְּזֵוֹ עֲרַפֶּל וּנְנֵהוֹת, זֹאת
 אֲשֶׁר לֹא הִסִּירָה מִסִּדָּה אֶת-צַעֲפִיפִיהָ מִעֲלֵיהָ בְּהַיּוֹת בְּבִקְרָה, - תְּדַרֵּי נָא זֹאת
 מִתְּנֵתִי הָאֲהַרְוֵנָה אֶלֶיךָ, אֱלֹהֵי, מַעֲלַפַּח אַחֲרִית וּמִרְתִּי.

מַלְיִם עָרְגוּ אֵלֶיהָ וְהַחֲטִיאוּ מַלְסָצָאָה: תַּחֲנוּנִים שִׁמְחוּ אֵלֶיהָ לְשׂוֹא
 אֶת-כְּפִיהֵן הַחוּמָדוֹת.

אֶשֶׁה הַיּוֹתִי מִמְדִּינָה לְמְדִינָה וְאוֹתָהּ יִשְׁמְרֵתִי בְּלִבִּי: מִסְּכִיב לָהּ עָלוּ
 רָרְדוֹ חַיִּי בְּמַעֲלוֹת וּבְמִנְדְּרוֹת.

כַּמְחֻשְׁבוֹתִי וּכְמַעֲשֵׂי, בְּחַזְיוֹנוֹתִי וּבְחִלּוּמֹתִי הַיְתָה הַיָּא הַמּוֹשֵׁלְתִי, וְרַק
 אֲשֶׁר עֹמֵד עִמָּךְ תְּמִיד מִרְחוֹק בְּנִדְרָה.

רבים רסקו עליה לתי וישאלו לה וישוכו על-עקבם בלא חמדה.
לא היה איש בקל-הארץ אשר ראה אותה פני-אל-פנים, והיא
ושארה בדרה ומחפה ער-תבא ותבקש אותה.

סו.

אתה השמים ואתה גם הקו.
היו אתה הנחמה, אשר אהבתך. מהננת בשמים ועסה את כל הנשמה
צבעים וצלילי קול וריחות.
הנה בא הבקר עם סגא וקבו, נשא מקלול יפי לעשר בו דומם את-
הארמה.

אחר בא הערב עלי-פני כרים בדרים העוזבים מני עררים ובינות
למשעולים לא-דרוכים הוא נשא בכר וקבו שלום מים המנחה הנדול
במערב.

ושם באשר השמים פרושים באין תקר לנוכת הנשמה. והיא ערנת
לעוף אל-חיתום, שם ומשול הזמר הלכן באין שמץ כתם. שם אין יום ואין
לילה. אין רמות ואין צבע ואין מלה אף אהת.

סז.

קו השמש אשר לך ירד אלי על-פני הארמה וזרועותיו פרושות, והוא
עומד על-זר פתחי בל-היום לבעבור קחת עמו ולבעבור הרביץ לרגליו את-
הגבים אשר יצרו לך רמעותי ואנחותי וזמירותי.

בהוללות שמחה תעשה על-לכך טבול הבקבים את-אדמת העבים
הקררים ושום חשים לה מראות טונים ותכפול לה מקפלות באין כספר
ותמן לה צבעים אשר ותחלפו באין מעצור.

קלה היא באר ונמונה. עננה ורנת המעה וקדחת, על-כן אהבת
אותה, אתה בטוור והצת. ונה הרבר אשר לא יכבר סמני לכסית את
אורך הלכן והנהדר בצליליה האדירים.

סח.

זאת ורמת-התנים השיכסת יום ולילה בחוד גיבי היא השושפת בחוד
היקום ומחוללת את-סתולותיה בקוצב ובמדה.

והם גם החיים הדומקים בעליצות ניל בקרב עפר האדמה בתוך סרפי עשב אין מספר ומשתפכים בהמון גלים סערים כתיך עלים ופרחים. והם גם החיים המצלטלים בערש הים הגדול אשר ללדה ואשר למות, אשר במורדות הים ואשר במעלות הים. ואני ידעתי מאד כי גם יצרי ומלאויו ננה כלם בהיותם ננעים אל צבא החיים הזה. הנה זאת כל-נאותי כי דפק החיים אשר מעולם מפאז גם בקרב דמי ברנע הזה.

ע.

היפלא ממך לעלוק עם-עליצית הסדר הזה אשר מעולם? אם יבצר ממך לפוז ולקרבר ולנוע עם-שבלת החרוה האימה האאת? בל-היקום סער ולא יעמוד, אין מביט לאחור, אין פח אשר יעצור אותו להעמידו מסערתו. יחד עבה-מרה הנחפזה והסערת הזאת באים הזמנים במחולות-הם ותולפים - צבעים וצלילים וריתות משתפכים ורמות ורמות באין קץ בעתרת חרדה אשר תחלוף ותנוע ותמות בכל-רנע.

ע.א.

טוב לי כי אסלסל את-נפשי ואהפכנה לכל-רות, למען אשר תשליך צללי צבעים על-פני הדר ויוד - זה המיה אשר לדך. אתה בעצם ידך שמת גבול בקרב נפשך וקראת לחלקי נפשך הנפרדים רבא רבבות שמות, וזאת נפשך הנפרדה היתה בקרבי לעצם מעצמי.

שירי דמר נתן את-הד קולו בשמי כל-השמים בתוך המון צבעי דמעות ושמחות, ונעות ותקות: גלים עלים ויורדים, חלומות נמונים ונבראים, ובקרב נפשי הנה גם תבוסתך אשר הכינות לדך אתה בעצם ידך. הקיר אשר הקימות לדך צבוע המונות ער-בלי מספר עשויות במצבוע הלילה והיום ומאחריו הנה גם הכסא אשר לדך ותקמים עליו אותות סתרים רבים, מעקלים ונפלאים, ואין בם אף קו אחר ישר. התפארת הגדולה אשר לדך ואשר לי יחדו בכהה את-פני השמים- כל-הרות אשר מסביב ירעד לקולות הצלילים אשר לדך ואשר לי יחדו.

ודורות על-דורות יעברו עליט ככה בהעלמנו ובהגלותנו שנינו - אתה
יגני יתדו.

עב.

הנה הוא, הזוהר הפנימי, המעיר את-נפשי בכנע ידיו הנסתרות
והנחבאות.

הנה הוא המפיל את-קסמיו על-עיני ומגנן בתאוה על-מיתרי לבי
מבי אשר יחליף בי את-התענוטות ואת-המבאובים פעם כה ופעם כה.

הנה הוא הארנ את-ארנ המנה אשר לו בחליפות צבעי הזקב
והבסת, התכלת והירק, ומבער למכפלות השמלה הוא שולח את-כפות
בגליו אשר אם אגע אליהן ושכחתי את-נפשי.

מים באים ודורות חולפים והוא המניע תמיד את-לבי באלפי שנותיו
השונים ובמראות שונים ובסערות גיל ודאבון שינות.

עג.

לא באמרי נואם לכל אראה נאלה לנפשי. בחדך אלפי כבלי
תענוגים מוצא אני את-החמשה חכמת אותי.

תמיד אתה מוסך לי את-מקד הינד הנבחר עס-צבעיו וריחותיו
השונים ואת-בוס התרש אשר לי תמלא ערש-שחתי.

בלבת אשך יעלה עלמי את-מאות מזרותיו השונות ויעמיד אותן
לפני המזבח אשר להיכלך.

את-שערי חושי אשר בי לא אסגור ער-יצח. תעננות מראה עיני
ומשמע אזני ומגע ידי יהיו מקור לתענוגך.

בלחיונותי יהיו לשלהבת תעננות וכל-משאלותי יבטילו פרי
אהבה.

עד.

היום חלף, האללים ירדו על-פני הארמה. הנה באה העת לצאת
המקסה למלא אח-פדי.

רוח הערב נשא את-רנית המים הבברה. הנה היא קראת לי לצאת
אל-תודך החשכה. ברחוב הבדר אין עברים והולכים עוד. רוח צח יפוח
והנלים מברקדים על-פני הנחל.

לא ארע אם אשוב הביתה. לא ארע אתמי אפוש בדרך. שם בשפת
הנחל באני עוש קסנה יושב איש זר לי ומננן פכנורו.

עה.

מתנותיך אשר נתת לנו בני הביתה סמלאות את-כל ארבינו - ובכל-
זה אנחנו שבים אליך כפעם בפעם ומשאלותינו לא מעטו.

הגדר עשה את-משלחתו הבר יום ביומו וממחר לרוח ארחו ביד
שדות וכפרים - ובכל-זה נחשו ורמו אשר אין קץ לו להגיע למקום-שם
תרחק את-במות הנליך.

ברית הניתוח אשר לו ימתיק הפרח את-הרוח - ובכל-זה פגלו
האחרון יהיה להיות לך לקרבן בלו.

לא חדל הארץ בהיותה עוברת לך.

את-דברי המשורר יבין איש איש על-פי דרכו - ובכל-זה הגות כלם
האחרונה פסה רק אליך.

עו.

היום על-יום, ארון תני, שומה עלי לעמוד לפניך פנים אל-פנים?
אם במשל פנים שומה עלי, אתה ארון כל-העולמות, לעמוד לפניך פנים
אל-פנים?

התחת שמיך הגבהים עלי להתנצב הומם ונלמוד ובלב ענה שומה.
עלי לעמוד לפניך פנים אל-פנים?

הבעל-לך אשר עם עבלים כל-היום, בקרב המון נהפז ובעודי מטען
עבודה ומלחמה, שומה עלי לעמוד לפניך פנים אל-פנים?

ואם פעלי יחם על-פני האדמה הזאת, האם בך ובאין לשון תהיה
שומה עלי, אתה מלך המלכים, לעמוד לפניך פנים אל-פנים?

עז.

ידעתיד כי אתה אלהי, על-כן אעמד פרחוק - אך לא ידעתיד כי
אתה קרובי לבעבור אוכל להתחבר אליך. ידעתיד כי אתה אבי, על-כן
אכרע לבנליך - אך לא אחפש בדרך בחפוש ביד רע.

לא אַעמד פֿאַשר תּרד אלי וּבְאֶשֶׁר תּאמַר לי כי לי אַתָּה, לְבַעֲבוֹר
 אַצְמִיד אוֹתְךָ אֶל־לְבִי לְגִשְׁוֹתְךָ לְהִכָּר לי.
 אַח אַתָּה לי בְּיָרְאֵתִי - אֵד אֲנִי לֹא אַתְּבוֹנֵן אֲלֵיהֶם וְלֹא אֶחְלַק עִמָּם
 אֶת־שִׁכְרִי, כִּי אֶתְכַל אֲשֶׁר לי אַחְזָה רַק בִּינִי וּבִינְךָ.
 בְּטוֹב לי וּבְרַע לי לֹא עֲמַדְתִּי עִם־בְּנֵי אָדָם כִּי־אִם עִמָּךְ עֲמַדְתִּי, וְרֵאתִי
 מִיָּאֵשׁ אֶת־תִּי וְלִבִּי לֹא אֶמְכּוֹל נַפְשִׁי בַּיָּם הַחַיִּים הַגְּדוֹל.

עח.

אוּבְהִיּוֹת תַּכַּל חֲדָשָׁה עוֹד וְהַכְּבִים הַיְהוּרוּ כָּלֶם בְּיוֹם הַרְאִשׁוֹן, וְיִקְבְּצוּ
 הָאֱלֹהִים וּיְבֹאוּ וְיִשְׁבוּ וְיִחַדּוּ וְיִשִּׁירוּ לֵאמֹר: הָאֵה, הָאֵה, שְׁלֹם הַחַזוֹן עַד־
 תְּכִלִּית! הָאֵה, הָאֵה, הֵימָּה הַשְּׂמִיחָה בְּלִי שִׁמְךָ הַשִּׁי!
 וּסְתָאם וְיִקְרָא הָאֶחָד: רֵאָה אֲנִי כְמוֹ סָרֵךְ נֶסֶל בְּקִיר הַמְּאוֹרוֹת
 וְאֶחָד מִן־הַכְּבִים אָבֵד.
 וּמִיתֵר הַזֶּהב אֲשֶׁר לְנִבְלָם נָתַק, שִׁירֵם חֲדַל, וְיִהְיֶה כָּלֶם חֲדָה גְּדוּלָה
 וְיִקְרָאוּ: אַמְנָם בְּנֵי הַכֶּבֶב הָאֵבֶד הֵיחָ הַטּוֹב מִכָּל־הַכְּבִים, צִיִּק־הַחֲפָאֶרֶת
 אֲשֶׁר לְכָל־הַשָּׂמַיִם!
 וּמִיָּהוּיִם הֵהוּא יִבְקֹשׁ הַכֶּבֶב הָאֵבֶד בְּלִי מַעֲצִיר וּמִבַּה לְסָה תַעֲבוֹר
 הַשְּׂמִיחָה כִּי בְּאֵבֶר הַכֶּבֶב אָבֵד לְתַבַּל שְׂעִשְׂעָה הָאֶחָד.
 וְרַק בְּהִיּוֹת הַדְּמָמָה עֲמָקָה בְּלִילָה וְשַׁחְקוּ הַכְּבִים וְהַתְּלַחֲשׁוּ אִישׁ
 בְּאֹזְנֵי אֶתִּיו וְאָמְרוּ: לְשׂוֹא הֵם מִכְּקִשִּׁים! שְׁלֹם הַחַזוֹן בְּבַל, לֹא יִחַסֵּר דְּבָר!

עט.

אִסְיָה גוֹרְלִי לְכַלְתִּי מִצּוֹא אוֹחָד בְּחַיִּים הָאֵלֶה, כִּי־עֲתָה תִּזְנָא וְאַרְע
 תְּמִיד בְּנַפְשִׁי כִּי נִסְתַּרְהָ מִמֶּנִּי חַוֹת פִּנְיָךְ - תִּזְנָא וְלֹא אֶשְׁבַח אֶת־זוֹאת לְרַנֵּעַ
 וְאֶשָּׂא אֶת־מִכְּאוֹב הָאֲנִתִּי זֶה בְּקִרְבִּי חִלּוּמוֹתִי וּבְהַקִּיץ.
 אִם חוֹלְסִים יָמִי בְּשׂוֹקִים מְלֵאִי עִם בְּעוֹלָם זֶה וְיָרִי עֲמוּסוֹת מִשָּׂא
 בְּצַעֲנֵי דְבַר יוֹם בְּיוֹמִי, כִּי־עֲתָה תִּזְנָא וְאַרְע תְּמִיד בְּנַפְשִׁי כִּי דְבַר לֹא רַכְשִׁית -
 תִּזְנָא וְלֹא אֶשְׁבַח אֶת־זוֹאת לְרַנֵּעַ וְאֶשָּׂא אֶת־מִכְּאוֹב הָאֲנִתִּי זֶה בְּקִרְבִּי
 חִלּוּמוֹתִי וּבְהַקִּיץ.
 כִּי אֶשֶׁב בְּסֵאתִי הַדְּרֵךְ צִיִּף וְנִאֲנָה מִעֲמַל, כִּי אֲצִיעַ לי מִשְׁבֵּב עַל־פְּנֵי
 עַסֵּר הָאֲדָמָה, כִּי־עֲתָה תִּזְנָא וְאַרְע תְּמִיד בְּנַפְשִׁי כִּי עוֹד רַב לְפָנַי הַדְּרֵךְ -
 תִּזְנָא וְלֹא אֶשְׁבַח אֶת־זוֹאת לְרַנֵּעַ וְאֶשָּׂא אֶת־מִכְּאוֹב הָאֲנִתִּי זֶה בְּקִרְבִּי
 חִלּוּמוֹתִי וּבְהַקִּיץ.

אם לבשו חררי את־עריס וְהחלילים מריעים בקול וְהשחוק הולך
וְגדול, בִּירֵעָה תִדְנָא וְאֵרַע תִּמְדִּי בְנַפְשִׁי כִּי לֹךְ לֹא קָרָאתִי לְבוֹא אֶל־בֵּיתִי -
תִּדְנָא וְלֹא אֶשְׁכַּח אֶת־זֹאת לְרַנֵּעַ וְאִשָּׁא אֶת־מִכְאוֹב דְּאֵנְתִּי זֶה בְּקִרְבִּי
חִלּוּמוֹתִי וּבְהִקְיָי.

פ.

אוי שִׁמְשִׁי אֲשֶׁר לִנְצַח וְהִירָ! דְּמִיתִי לְפִלִּיטָה עֵנָן סָתוּ הַיַּמָּה
בְּשָׂעִים לֹלֵא הוֹעִיל. מִנַּע חֲמָד לֹא הִפִּיץ עוֹר אֶת־אֵרִי לְכַעַן שִׁימִי עִם־
אוֹרֵךְ לְחַיִּים בְּאֶחָד, וְאֵנִי מַה סִּפֵּר אֶת־הַחֲרָשִׁים וְאֶת־הַשָּׂנִים הַפְּבִדִילִים
בִּינִי וּבִינְךָ.

אִכְזוֹה חֲפָצָךְ וְאִכְזוֹה לֹךְ שְׁעִשְׁעָ, כִּי עָתָה קַח אֶת־נַפְשִׁי הַרְיָקָה
וְהַשְׁטָה הוֹאת, מִשָּׁח אוֹתָה בְּצַבְעִים, שִׁים עֲלֶיהָ וְהִבֵּה, זֶרֶה אוֹתָה עַל־פְּנֵי הָרוּחַ
הַפּוֹחַ וְנִרְעַת אוֹתָה לְנַפְלָאוֹת שׁוֹנוֹת.
וְאַחֲרָיִךְ בִּי יִהְיֶה חֲפָצְךָ לְבִלּוֹת אֶת־שְׁעִשְׁעֵךְ זֶה בְּלִילָה, תִּדְנָא וְאִסַּס
וְאִכְדֵּר בְּהַשְׁדָּךְ אוֹ בְּשׁוֹעֵךְ בְּקִרְדֵּךְ הַלְבֵּן בְּקִרְדֵּךְ וּפְהָ וּסְהוֹרָה.

פ.א.

בְּיָמִים אֲשֶׁר שָׁכַנְתִּי בְּכַל־מְלָאכָה הִתְעַצְבֹּתִי אֶל־לִבִּי עַל־דְּבַר הַעַת
הַאֲבָדָת הַנֶּסֶם. אֵךְ הַעַת לֹא אֲבָדָה לִי, אֶלְנִי! אֵתָה שָׁמַת אֶת־כְּלֵי־רַנֵּעַ מִרְנָעִי
חַי אֵל תַּחַת יָרֵךְ.
בְּסִתֵּר לְבִדְיוֹקִים הַפְּכַת אֵתָה אֶת־כָּל זֶרַע מְרִיעַ וְעִשְׂתִּיו לְצִמָּה, צִיץ
הַפְּכַת לְסִרָה וּמִרְפֵּי מְרַחִים הָיוּ לְעֵצִי פְרִי לִרְבִּי.
וְאֵנִי בְּהִיּוֹתִי עֵרָף וְאֶשְׁכַּב עַל־כִּטְתִּי בְּעִצְלֹתִים וְאֶחְשׁוֹב בִּי שֶׁבַח כָּל־
מַגְעַל. אֵךְ בְּבִקֵּר הַקִּיצוֹתִי וְאֶרְאֶה וְהִנֵּה נָנִי מְלֵא כְּלָאֵי פְרָדִים.

פ.ב.

בְּיָרֵךְ, אֶלְנִי תִהְיֶה הַעַת בְּלִי מַעַ. אִין סִיפֵר לְכַפּוֹר אֶת־רַנְעֵךְ.
יָמִים וְלִילוֹת חוֹלְפִים, הוֹרוֹת צְצִים וְנוֹבְלִים כְּמוֹ פְרָחִים. אֲבָן אֵתָה
הוּא הַיּוֹרֵעַ לְהַבִּיחַ!
שׁוֹנֵר־מַעָה אַחַר שׁוֹנֵר־מַעָה הוֹלְכוֹת וְאֵתָה יוֹשֵׁב וּמִשְׁלִים פִּרְחַ
קִסָּן בְּמִדְבָר.
לֵנו אִין עַת לְהַאֲבִידָה הַנֶּסֶם, וּבְאִין לֵנו עַת־מִפְהָרִים אֲנַחְנוּ לְחִטּוֹף עַל־
יָמִין וְלִגְזוֹר עַל־שְׂמָאל, עֲנִיִּים אֲנַחְנוּ עַרְיָאֵר לְבִלְתִּי יִרְא מְלֵאֲחֵר.

וככה עוברת עמי נאני נותן אותה לכל-נקשה ולכל-מר נפש הקא
לכפש - ומזבחד ריק כליל מכל-קרבו.
וכרבות הזים פן אחמו, כי נראתי פן סגור יהיה שערך - אך ראה
הנה מה העת גדולה וארבה.

פג.

אמי! אעדהנא על-גנרונתיד שרשרת פנינים להט המעות קצבי.
רקמו הבוכים אחי-צמיריהם מן-האור לערות אותם על-רנלך, נאני
פה אקשרלך את-עריי על-לבך.
וקר ושם-תשארת ממך לי, את תהנים ואת תשובי ולקחתם. אך זה
עצבי לי הוא לבדי, ואם הקרבתי לך לקרבן ונמלת לי את את-חסדך מתמיני.

פד.

זה המכאוב בהפטר איש מאחיו הוא הפרוש על-מלוא כל-האדמה
ומעמו היא שומה לצורות באין מספר בשמים בלי קץ.
זה המכאוב בהפטר איש מאחיו הוא המפיש בדםכת כל-לילה
מבוכב אל-בוכב ונותן הר זמירותיו בשאון רעש העלים בחשרת הנשם
אשר בלי-ליתמוז.
זה המכאוב הפרוש על-כל הוא החדר אל-כל אהבה ואל-כל חסן.
אל-כל מכאוב ואל-כל תענוג אשר במשכנות האדם, והוא אשר ימוג ואשר
ישמוף באלפי קילות זמרה בקרב לב משררי.

פה.

כי יצאו נבורי המלחמה בפעם הראשונה מהיכל נשיאם - איפה
היתה נבורתם? איפה היה נשקם וחליצתם?
היו מנידם בפני כלים וחדלי ישועה ובהצים נחכו עליהם כמו נקם
ביחם אשר-יצאו מהיכל נשיאם.
וכי שבו נבורי המלחמה אל-היכל נשיאם - איפה היתה נבורתם?
הסירו מעליהם את-חרבם, הסירו מעליהם את-קשתם ואת-חציהם.
שלוט היה חרות על-מאתם ואת-פרי חיהם עזבו מאחריהם ביום אשר-שבו
אל-היכל נשיאם.

פו.

הַמִּנּוֹת וְהַעֲבָדָה עֹמֵד עַל-פְּתָחַי. עֵבֶר אֲרֻחֹתַיִם לֹא-נֹדַע וְיָבֵא אֶת
 קוֹיֵי-אֶחָד אֶל-בֵּיתִי.
 הַלִּילָה אֶפֶל וְלִבִּי מְלֵא חֲרָדָה - וּבְבִלְיוֹה אֶקַּח אֶת-הַמְּנוּחָה, אֶפְתַּח
 אֶת-יָשְׁעַי וְאֶשְׁתַּחֲוֶה לְפָנָיו לְשָׁלוֹם. הֲלֹא מִלְּאֲבָדָה הוּא הָעֹמֵד עַל-פְּתָחַי.
 אֶבְרַע לוֹ כַּמַּעַל כַּפַּיִם וּבְדַמְעוֹת. אֶבְרַע לוֹ וְאֲשִׁים לְפָנָיו-רַגְלָיו אֶת-
 אוֹצַר לִבִּי.
 אִן יָשׁוּב מִעֲלֵי אַחֲרַי מִלֵּאֵן אֶת-מִשְׁלַחַתִּי וְצַל עֵבֶד יַעֲזֹב אֶתְרֵיו
 עַל-פָּנָי בְּקָרִי - וּבִבְתֵי הָעֲזֹב. יִשְׂאֵר רַק גִּי תֵדַל וְהָיָה זֶה קִרְבְּנִי
 הַאֲחֵרוֹן לְךָ.

פז.

נֹאֵשׁ מִתְקַוָּה אֲנִי הַיּוֹלֵד לְבַקְשָׁה בְּכָל-פְּנוֹת מִשְׁבְּנֵי וְלֹא אִמְצָאֶנָּה.
 בֵּיתִי קָטָן וְזֶה אֲשֶׁר חָלַף מִשָּׁם רָנַע אַחֵד לֹא יָשׁוּב וְלֹא יִמְצָא עֵיד.
 אֵד מְעוֹנָד, אֲדַנִּי גְדוֹל עַד-בְּלִי קֶץ, וּבְכַבְּאֵי לְבַקְשָׁה, נֹאֵבֵא עַד-פְּתָחַךְ.
 עֲמַדְתִּי תִהְיֶה-חֶפֶת הַזֶּהָב אֲשֶׁר לְשָׁמַי עַרְבָד וְנִשְׂאֵתִי אֶת-עֵינֵי הָרַעֲבוֹת
 אֶל-פְּנֵיךָ.
 בְּאֵתִי עַד-גְּבוּל הַיַּיִעַד אֲשֶׁר שָׁם לֹא יֵאבֵד דְּבָר - לֹא תִקְוָה וְלֹא
 בְּרַכַּת טוֹב וְלֹא מְנִי אִישׁ אֲשֶׁר נִרְאוּ בֵּינִי דַמְעוֹת.
 אוֹיְבֵי מִבַּל אֶת-חַיֵּי הַרְיוּקִים בָּיָם זֶה, שִׁטְף אוֹתָם בְּמַעֲמְקֵי תְהוֹמוֹ, תָּךְ
 נָא וְתַחֲוֹשׁ נַפְשִׁי אֶת-הַסֶּתֶק הָאוֹכֵד אֲשֶׁר לְמַנְעֵי עַסִּי-צָבֵא כָל-הַיּוֹקִים.

פח.

אֱלֹהֵי הַמִּקְדָּשׁ אֲשֶׁר שָׁמָּה! מִיִּתְרֵי נִינָה הַנִּתְקִים לֹא וְזָמְרוּ לְךָ עוֹד
 אֶת-תְּהִלָּתְךָ, פִּעְמוֹנֵי הָעֶרֶב לֹא יִכְשְׁרוּ עוֹד אֶת-מוֹעֵד עֲבוֹדַת הַקֹּדֶשׁ, הָרֹחַ
 אֲשֶׁר עַל-סִבְיָיִךְ דּוֹמֵם וּמְחַרֵּשׁ.
 בְּזִכְלוֹךָ הָעֲזוּב נִשְׁב רֹחַ הָאֵבִיב, בְּרַכַּת שְׁלוֹם הוּא נִשְׂא מֵאֵת הַפְּרָחִים -
 הֵם הַפְּרָחִים אֲשֶׁר לֹא יוֹסִיפוּ עוֹד לִהְיוֹת לְקִרְבָּן עַל-מִנְבַּחְךָ.
 וְזֶה הַמִּקְרִיב לְךָ מְעוֹדוֹ, תַּעֲהָ עִתָּהּ בְּאֶרֶץ, שְׂאֵל נְדָבוֹת וְהֵן לֹא נִתְנוּנוֹת
 לוֹ, וְלַעֲתָ עָרֵב כְּאֲשֶׁר יִתְעַרְבוּ נִיצוּצוֹת וְצִלְלִים בְּחֶשֶׁכַת הָאֲדָמָה, אִן נָבֵא
 כּוֹשֵׁל וְיִנַּע אֶל-מִקְדָּשְׁךָ אֲשֶׁר שָׁמָּה וּבְלִבּוֹ רָעֵב.

ימי חגים רבים נעברו עליי, אלהי המקדש אשר שמם, והיתה רק
דממה. לילות הפלה רבים יחלבו ולא יעלו לך נרות.
עצבים חדשים ורבים נעשו ביד חרשים אמנים ואחר צללו כזרם
הנשיה הקרוש בנא עתם.
רק אלהי המקדש אשר שמם נשאר לבדו עד-נצח באין עבד ובאין
שם אל-לב.

כ.ט.

אל לי עוד דבר רמים ובקול שאון - כי ככה חסך ארזי. מהיום
והלואה אהפדלי קול מלחשים. שפת לבי תהפך להמית שיר בדרממה.
בני אדם נחפזים לשוק המלך. בלי-הקונים ורמוזרים הנה נקבצו שמה.
רק לי נתנה חפשה בחצות היום במרם מועד בעוד העבודה רפה.
יציצו נא אפא הפרחים בתוך גני אף אסי-עתם לא באה עוד. תבאנה
נא גם הדברים בצהרנים וענו אחריהם אתה-המיתן הינעה.
ימים רבים עברו לי במלחמת הטוב והרע. ועתה הנה היה דבר עם
בדשעשעי אשר היה לי בימי העצלות לבקש ממני להצמיד את-לבי
אליו. ואני לא ירעתי למהרה לי עתה הקריאה הואז אשר נקראתי לדבר
אין-מעיל ואין-חשק בו!

צ.

ביום דפק המנוח על-דלתך, מה-האמר לתת-לו מנקה?
הנה אני שם לפני איהי את-כום חיי המלאה - לא את-דלו לעבור
בירים ריקות.
את-כל מחק בצירי אשר לימי סתיו ולילות קיצי, את-כל תקציר
וכל-הלקט אשר לעמל חיי אשים לפניו באהרית ימי דרסק המות על-דלתי.

צ.א.

הוי אתה הנמול האחרון אשר לחיי. אתה המות אתה מותי בא
ולחש לי את-דברך באוני!
מיום אל-יום צפיתי אליך; למענך נשאתי את-מנעמי החיים ואתי
מצקותיהם.

בל-אשר הנני ואשר-לי ואשר קויתי ואשר אהבתי - הנה שטף בלי
 זה תמיד אליך אל-תודך מעמקי סתריך. זה סבט עינד האחרון ונו הנני יהיו
 אחרים אהה לנצה.
 היו הציצים למקלעת, נכונה עטרת הפרחים לחתן. הנה חמוזב
 הפלה את-ביתה אתרי החתונה ותקדם פני ארונה יחידה ברממת הלילה.

צב.

ירדתי כי יבא יום ונסתרו פני האדמה הזאת סגור עיני ועקבו אותי
 חיי דוסם וירד המקד האחרון על-עיני.
 רק הבכבים יעמדו על-משמרתם בלילה והשחר יעלה כבראשונה
 והימים יסערו כמו נלילים וישאו עמהם שמחות ומצקות.
 כי אעלה על-לבי את-הקק רגעי זה וסר סגור עיני הנבול אשר
 לרגעים. אז אביט לאור הנפת את-עולמך עם אוצרותיו באין האנה. נבחר
 בו כל-מושב הל, נבחר בו כל-חלקיהם קסן!
 וזה אשר שאפתי אליו לשוא וזה אשר השנתי - כל-זה יעבר-
 נא ויחלוף. רק תנלי את-נה אשר בויתי תמיד ואשר לא שפתי אליו לב.

צג.

ענה הנני הולך. אמרו לי שלום, אחי! הנה אנכי משתחוה לכם
 ואנכי יוצא לדרך.
 פה אנכי משיב את-המפתחות אשר לדלתי - ואנכי משמיט ידו
 מכל-משפט אשר אלי-בית הזה. רק דברים אחרים טובים אנכי שאל
 מעמכם באהרית.
 שכנים היינו ימים רבים, ואני הנה קבלתי שבעתים מאשר יבלתי תת.
 עתה הנה עלה השחר והמנורה אשר האירה לי את-פנתי החשכה הנה
 כלתה. באה אלי קרואה מטעם המלכות ואנכי נכון לדרך.

צד.

כי אצא לדרך, ונתתם לי את-כפתכם, רעי! השמים מוזרים באור
 השחר ודרכי נחמד.
 אלי-נא תשאלו מה-זה אנכי לוקח עמי. הנני יוצא לדרך בדרים ריקות
 ובלב מלא תוחלת.

את־עֲסַרְת הַפְּרָחִים אֲשֶׁר לְיוֹם הַתְּנִיתִי אָשִׁים בְּרֹאשֵׁי. אֵל לְאִישׁ
כַּמוֹנֵי הָאֲדָרֶת הָאֲבֻמָּה אֲשֶׁר לְעוֹבְרֵי אֶרֶץ וְגַם אִם חֲתַחְתִּים בְּדָרֶךְ וְרָעוֹת
רַבּוֹת - לֹא אֲרַע יִרְאֶה בְּנַגְשֵׁי.
כּוֹכַב הַלַּיְלָה יַעֲלֶה כְּאֲשֶׁר תַּחַם הַרְבֵּי וְקִינוֹת תִּמְרוֹרִים אֲשֶׁר לְקִמְרוֹת
הַעֲלָמָה תִּשְׁמַעְנָה בְּשַׁעֲרֵי חֲצֵרוֹת הַמֶּלֶךְ.

צד.

לֹא אֲזַכּוֹר הַרְנַע אֲשֶׁר צִעַרְתִּי בַפֶּגַם הַרְאִשׁוֹנָה עַל־מִסְתָּן הַחַיִּים.
כַּמָּה נִדַּל כַּחַם כִּי שִׁתַּחֲתִי בַתּוֹךְ הַחֲדָרָה הַגְּדוֹלָה הוֹאֵת כְּצִיץ הַיַּעַר
בַּחֲצֵי לַיְלָה?
כִּי רֵאִיתִי אֶת־הָאוֹר בְּבִקְרִי וַיִּדְעַתִּי שְׂחָאִם כִּי לֹא נִכְרִי אֲנִי עַל־פְּנֵי
הָאֲרֶסֶה הוֹאֵת וְכִי דָבָר אֲשֶׁר לֹא יִדְעַתִּי מֶה הוּא וְלֹא יִדְעַתִּי שְׂמוֹ וְלֹא יִדְעַתִּי
דְמוּת לֹו לְקַחְתִּי אֶל־בֵּין זְרוּעוֹתָיו - הֲלֹא זֶה אֲמִי.
וְגַם בְּמִיתִי יִבֹּאֲנִי דָבָר אֲשֶׁר לֹא יִדְעַתִּי וַיְהִי לִי נוֹדַע. וַיַּעֲרַפֵּי אֶתְבְּחִי
אֶת־הַחַיִּים הָאֵלֶּה לְכֵן יִדְעַתִּי כִּי בָכָה אֵהֵב גַּם אֶת־הַמָּוֶת.
הִנֵּה בָכָה הַיֶּלֶד בְּהַלְקוֹתוֹ מֵעַם־הַיֵּשֶׁר הַיְמָנִי אֲשֶׁר לְאִמּוֹ. אִסָּם בְּעוֹד
רַנַּע וְנַחֵם בְּשֵׁד הַשָּׁמַיִלִי.

צו.

כִּי אֲצַא מוֹה, תְּהִי נָא מִלַּת־הַפְּסוּרִים הָאֲחֵרוֹנָה אֲשֶׁר לִי לֵאמֹר:
כֹּל־אֲשֶׁר רֵאִיתִי מֶה אֵין מִוֹב סָמְנוֹ.
קַעֲמִתִּי מִן־הַמַּחֲקֵי הַנִּסְתָּר אֲשֶׁר לְלוֹט הִנֵּה הַנְּסוּף עַל־פְּנֵי יַם הָאוֹר
וּבְדַבְּרֹתָיו - תְּהִי נָא זֹאת מִלַּת־הַפְּסוּרִים הָאֲחֵרוֹנָה אֲשֶׁר לִי.
בְּבֵית שַׁעֲשֻׁעִים זֶה עִסְרִבּוֹא רַבְּבוֹת צוֹרוֹתָיו הֵיוּ שַׁעֲשֻׁעִים גַּם לִי.
מֶה רֵאִיתִי אֶת־פְּנֵי־זֶה אֲשֶׁר אֵין לֹו צוּרָה.
כֹּל־בְּשָׂר וַיִּצְרֵי חֲרָדוֹ מִפְּנֵי מַנְעוֹה אֲשֶׁר נַעֲלָה מִכְּלִי־מַנְעָה, וְאִם יֵשֶׁר
קָץ אִו יָבֹא נָא - תְּהִי נָא זֹאת מִלַּת־הַפְּסוּרִים הָאֲחֵרוֹנָה אֲשֶׁר לִי.

צו.

כִּי שַׁעֲשֻׁעִתִּי עִמָּךְ לֹא שְׁאַלְתִּי מַעֲרֵד: מִי אֲמָה? לֹא יִדְעַתִּי מַעֲצוֹר וְלֹא
יִדְעַתִּי סַחַר וַתֵּי הַלְכוֹ בַּמַּעֲרָה.

בבקר השכם עוררתי משנתי כמו חבר נאמן והובלתני משמחה
אל-שמחה.

לא הקרתי בזמנים ההם לרעת אתהניון השירים אשר שרת לי.
חרד קולי לקראת צליליהם ולפי רגלי בי לשמעם.

עתה הנה תלמה עתה השעשעים - ומה החזון אשר בא עלי פהאם?
הנה העולם ועיניו תלויות אל-הנלד והוא עומד לפניך ביהאה עסדכל
בוכיו המחרויטים.

צח.

אערוך נשקו ועטרות פרחי, כי היו לך לשלל בהבנעי. לא כחי הוא
להמלט מיד אשר נפור ממני.

ירדתי הישב כי נאותי תכנע, ככלי חיי ישברו במקאובות לא-יסקרו
ולפי הריק יתק בנמירתו כמו קנה נכוב, ערפי תמס אכן ברמעות.

ירדתי הישב כי מאות טרפי הלום לא לנצח יהיו סגורים וסוד הקשו
הגסתר ינלה.

מתכלת השמים תביס עלי עין ותקרא לי ברממה. לא ישאר לי דבר,
לא דבר, ורק המות יקרני לרגלך.

צט.

כי אנה אתהמשוש מידי, ירדתי כי תבוא לך העת לקחתו אהה. את
אשר לעשות - יעשה. אל-חנם המלחמה.

ואתה לבי, הרף נדך ובדממה שא את-דבר הננעד, שמח בחלקך
הטוב כי תנוח דומם באשר נתן לך מקום.

מטורתי תכבינה לבל-רוח קל אשר ישב קהן ואם אנסה לשוב
ולתעלותן ושבתתי את-כל אשר מסביב לי.

אך הפעם הזאת הכמתי ואחקה בחשך ואת-מתחלתי אציע לי עכ-
פני האדמה. ואתה אם יהיה עמ-לבבך, ארני, וקאת דומם וכוונת כנה
את-מוסקך.

ק.

אצלול-נא במעמקי ים הצירות, כי קויתי למצוא שם את-מכתר
הפנינים אשר לחדל קל-צורה.

אל לי לשוט עוד מחף אלהיך בקיאתי המסערה. הנה חלפו הימים
 אשר זה היה כל-משושי להיות מוטל מגל אל-גל.
 עתה הנה צמאה נפשי למות בינות לבני איזמות.
 בהיכל שאיל עמקה אשר שם הרעש הזמרה על-פי מיתרים אלמים,
 שם אעיר את-גבל הוי.
 אכוננה ואכינהו לשירי ער, ובהשמע קול נאקת הצליל האחרון
 ואנח את-גבלי ברמטה לרגלי-זה אשר לו הרמטה.

קא.

בומירותי בקשתיד בלתיי. הן הנה אשר נהגתי סדלת אל-
 דלת (על-פיהן) ידעתי את-אשר מסביב לי מדי בקשי את-עולמי ומדי
 קני אליו.
 שירי הם אשר פתחו לי את-אזני לקל-למירי אשר לסדתי מעורי;
 הם נתנוני להביט את-נתיבות הפתחים והם נלו לנגד רוחי בוקבים רבים
 בקיע לפי.
 הם הוליכוני כליהיום בין-העלומות ארצות התענוות והמצוקות -
 אך מה-משפט שגרי ההיכל אשר הביאוני שמה בקרב בקץ דרפי?

קב.

התהללתי באזני בני אדם כי ידעתיך. בכל מסעלי ראו את-תמונתך
 ויבאו וישאלוני: "מי הוא?" ואני לא ידעתי מה אענם. אז אמר: "חי אני אם
 ידעתי להגיד" והם ונאצוני וילכו ממני וילענו לי - ואתה יושב ומשחק.
 אשיחה המיר בשירי את-שירי על-ארותיך. מלבי תשתפך התעלקמה.
 והם יבאו וישאלוני: "הי-נא לנו את-ההנות הצפונה בהם". ואני לא
 ידעתי מה אענם. אז אמר: "הוי, מי יודע את-הנותם!" והם ילענו לי וילכו
 להם - ואתה יושב ומשחק.

קג.

עם-פרקתי האחת, ברפת שלום אליך, אלהי, תן-נא נירומי בל-חושני
 פי וננעו אלי-העולם אשר לרגליך.

בְּעֵב מֵאֵר תִּמְזוּ הַשֶּׁאֵף לְמִטָּה עִסְכֶּם כֹּל מִיָּמָיו אֲשֶׁר לֹא שָׁפְכוּ בֶן נִט
נָא נִם רִחִי בִי לְמִטָּה אֶל־שַׁעֲרֵךְ עִסְבְּרַפְתִּי־הַשְּׁלוֹם הָאֶחָת אֱלֹדִי.
מִי יִטֵּן וְאֶקְסוּ יַחַד כָּל־מִירוֹתַי אֶת־אֲלִילֵיהֶן הַשּׁוֹנִים וְהָיוּ לְשִׁטְף אֶחָד
וְשִׁטְפוּ לַחֹדֶךְ יָם הַיְמָמָה עִסְבְּרַפְתִּי־הַשְּׁלוֹם הָאֶחָת אֱלֹדִי.
כַּעֲדַת עֲזָרִים שְׂאָפִים הַבֵּיתָה אֲשֶׁר יִסְעוּ לִילָה וְיוֹם לַעֹף אֶל־קַנְיָהֶן
בְּדָרִים, בֶּן הַזָּנָא וְשִׁטְפוּ כָל־תֵּי לְבוֹא אֶל־בֵּית הַנְּצַח אֲשֶׁר לָהֶם עִסְבְּרַפְתִּי
הַשְּׁלוֹם הָאֶחָת אֱלֹדִי.

